

JEFF BEZOS AND THE FUEL

JEFF BEZOS ÉS AZ ÜZEMANYAG

SEMANTIC REALITY 2026 · SHAREHOLDERS · 09

Az első sikerem: pénzt adtam Bezosnak, hogy tankolhasson a jachtjába.

A telefon, amely egykor egyszerű kommunikációs eszköz volt, fokozatosan a megosztás, a beszélgetés, az üzenetküldés eszközévé vált. És a mobiltelefonok megelőzték a vezetékeseket.

Mindenkinek beszélnie kellett. Hogy mit tudasson?

Hogy a férj otthon van-e még, és mikor indul el, hogy a feleség beengedhesse a szeretőjét. Valakit, akit senki sem ismert. Vagy a szokásos családi barátot, aki hétfévente ájtott.

Aztán a csengőhang mindig ijesztő jelzés volt annak, aki valami szokatlanra készült. És megjelentek a csendes üzenetküldők: WhatsApp, Telegram, Signal, Messenger, Direct, Viber, WeChat, Skype. Üzenetek, fényképek, videók cseréjére, mindenféle helyzetre. És sokáig ez az igazságszolgáltatásnak is segített felépíteni az ügyeit, és gondoskodni arról, hogy a bűnösök ne maradjanak büntetlenül.

De éppen amikor úgy tűnt, hogy minden tökéletesen működik, én is elkezdtem történeteket küldeni a barátaimnak, hogy megosszam velük a tapasztalataimat, megmosolyogtassam és elgondolkodtassam őket. Csakhogy én nem voltam az Amazon, és a Pornhub sem. És a kudarc csak egy megjósolt siker első igazi kezdete volt.

Aztán a tudtom nélkül egy nápolyi asszony 300 történetből álló archívumot állított össze. Egy nap telefonon azt mondta nekem: „Elmegyek egy kiadó barátomhoz Nápolyba. Odaadom neki a történeteket, hogy könyvet csináljon belőlük, aztán meglátjuk.”

Elmosolyodtam. De azt feleltem: „Bármilyen történet, mindig mindent fele-fele arányban osztunk el.”

Úgy nézett rám, ahogy egy anya néz a legkisebb gyerekére, arra, akiről azt hiszi, hogy a legtöbb szeretetre van szüksége, egyszerűen azért, mert utolsóként született. De csak az anyák tudják, hogy figyelemben a legkisebb az első.

Három hónappal később felhívott, hogy a kiadó elutasította a tervet. Ismétléseket talált, információkat vett észre a weben. Néhány szóval, a sorok között azt üzenté, hogy csaló vagyok, aki másol. Azzal mentegetőzött, hogy ez a fajta irodalom nem illik a mai piachoz, úttörő, olyasmi, amit ő nem adna ki.

Ezért elkértem a barátnőmtől a fájlja másolatát, benne a 300 történetemmel. Azt mondta, hogy egy csúnya áramlökés tönkretette a merevlemezét, és már nincs meg a másolat.

Megköszöntem neki. És 15 nap alatt újraírtam az összes történetet, azzal a türelemmel, amely mindig is jellemzett, és egyetlen gondolattal, amely elindított: az elutasítás egyszerűen előléptetés arra, hogy jobban és többet csináld.

Egy olasz kiadóhoz fordultam, amely elkészítette és kiadta az első könyvemet: tapasztalat nélkül olyanok tanácsát fogadtam meg, akik nálam régebben írtak, kifizettem 1500 eurót, és megkaptam a szerződésben előírt 50 tiszteletpéldányt. A könyv minden kiadói csatornán megjelent, és ma is kapható, bár a jogi felszólítások ellenére soha egyetlen jogdíjat sem fizettek nekem.

Ekkor kezdtem megérteni, hogy a banditák leszálltak a postakocsiról, és anélkül, hogy bárki észrevette vagy felfogta volna, irodákban rendezkedtek be, és kiadóknak nevezik magukat. Kizárólag azokról a kiadókról beszélek, akikkel közvetlenül volt dolgom, név nélkül.

Az ügyvédem tanácsát kell követnem, mert ha azt írtam volna, hogy „minden kiadó”, megérkeztek volna az első perek. Az ő játékukat játszottam volna, nem a magamét. Hahahahaha.

Azt hittem, ez olasz jelenség, ezért Amerikába mentem, ahol 14 könyvet adtam ki, 150–210 oldalasakat, amelyek ma is kaphatók, az Amazonon is. De soha egyetlen jogdíjat sem láttam, és a könyvek akkor is forgalomban maradtak, amikor visszavontam a terjesztési engedélyt.

De mivel calabriai vagyok, keményfejű, további megerősítést kerestem, és a többi kiadó, akikkel közvetlenül volt dolgom, mind ugyanazt a mintát követte: átvették a könyveket, kiadták őket, beszédtek a pénzt, nem fizettek nekem jogdíjat, és nem vonták vissza a kiadványokat, hiába kértem független szerzőként.

Aztán egy nap eljutottam az AMAZONHOZ: a KIADÓI FŐNÖKHÖZ.

Itt a játék szinte azonnal a végállomáshoz ért. Miután 7 nap alatt 40 könyvet adtam ki, megjelent a 41. számú könyv, és alig 1 órával később 10 e-mail érkezett. Az Amazon azzal vádolt, hogy manipulálom az algoritmusát, letiltotta a fiókomat, és közölte, hogy a kiadott könyveim után semmilyen jogdíjat nem fizet. Röviden, ahogy én mondanám, felrobbantottam az algoritmusukat. De az eladásokat nem én találtam ki: 12 barátom, vezeték- és keresztnévükkel azonosítható emberek, éppen azért vették meg a könyveimet, hogy kézzelfoghatóan ellenőrizhessem az

eladásokat. És ahogy megtapasztaltam és dokumentáltam, a fiókom letiltása után a könyveim még 60 napig elérhetőek maradtak, és tovább fogytak, anélkül hogy a megfelelő jogdíjat kifizették volna nekem. Az első sikerem: pénzt adtam Bezosnak, hogy tankolhasson a jachtjába.

Aztán, hogy megerősítsem a korábban történeteket, próbát tettem egy európai kiadóval, a STREETLIB-bel, amely 30 nap alatt 100 e-könyvet adott ki hat nyelven. Azonnal eljutottak minden európai piacra és egyetemre, és kevesebb mint 50 nap alatt több mint 1365 példány fogyott belőlük 13,90 euróért.

Amikor többet kezdtem kiadni, közölték, hogy az első 100 e-könyv ISBN-jét ők fizetik, a következőkét viszont nekem kell állnom.

Azt is megkérdezték, szeretném-e kiterjeszteni a terjesztést más kereskedőkre, hogy vonzóbb legyen az ajánlat.

Azt állították, hogy az ISBN a szerzőt védi. Az ISBN azonban egy kiadvány egy kiadását azonosítja; nem védi a szerzői jogot. Szerintem hazugság volt a szerző védelmeként beállítani. És az ISBN-ek kezelése és a kiadás köré épített üzlet, ahogy én megtapasztaltam, végül a kiadó érdekeit szolgálta, nem az enyémet.

Hitelesített e-mailt küldtem, amelyben kértem, hogy vonják ki az összes könyvet a piacról, és közöltem, hogy megtarthatják az összes pénzt, a már megkeresett és a még esedékes jogdíjakat is, hogy jókora tőkeinjekciót adhassanak az üzletüknek.

És akkor úgy döntöttem, hogy mindent magam csinállok. Egy első gyakorló weboldal után megszületett a mostani, továbbra is független szerzőként, szponzorok és védelem nélkül.

Olyan volt, mintha iskolába járnék, de csak 60 éves voltam, és meg akartam érteni, mit csinálok. Aztán találkoztam az ALPHABETTEL, de fogalmam sem volt, ki a franc az. Azt hittem, egy indiai által vezetett iskola analfabétáknak, és végül is nem tévedtem teljesen, mert az utamon, ha tanulni akartam, a bináris kódot (0–1) kellett használnom, nem az emberi tízes számrendszert (0–1–2–3–4–5–6–7–8–9): a siker egyetlen útja az volt, hogy az ellenkezőjét bizonyítsam.

Egy könyvben ott van az elbeszélés, a történet, az esemény, a szerkezet, a tördelés, a borító, a fordítás. És aztán?

A web, ha figyel rád, ha komolyan vesz, ha úgy gondolja, hogy nem vagy bandita, értéket ad neked, és a maga idejében indexel. És aztán mi történik?

Ki a web?

A BING, a GOOGLE, a YANDEX, a YAHOO. Ha ott vagy, tényleg elmondhatod, hogy minden otthon, ahol reggel tejet forralnak a reggelihez, ugyanaz az otthon, amelyik olvas téged.

Különben be kell érned a közösségi médiával, ahol az emberek a szomszédjukról mesélnek. Abból lesz a hír.

Ha aztán el is akarsz adni, előbb fizetned kell, mielőtt bármit beszedsz. A kereskedelem ellentétének tűnik, de ez csak bináris kód.

Hirdetési kampányokkal kezded, reklámmal, közösségi médiával, tanácsadókkal, ügynökségekkel, és azzal, hogy megosztod másokkal, amit létrehozol, anélkül hogy biztosan tudnád, mi kerül végül a zsebedbe.

Mintha kaszinóba mennél: tudod, mennyi pénzzel mész be, de sosem fogod tudni, mennyivel jössz ki, és a kaszinó tulajdonosa

sosem veszít.

Ha nem adod el, hanem ingyen odaadod a munkádat, probléma vagy. És hogy mekkora probléma vagy, azt csak az általad létrehozott életmű méri, az, hogyan hozod létre, és mikor hozod létre.

A történetmesélésed értékét pedig, azt az értéket, amelyről azt hiszed, hogy segít népszerűsíteni magadat, elfelejtik. Még akkor is, ha a tartalom szerkesztői minősége 10-ből 9.

Nem illesz bele a formátumba. Mintha bemennél egy cipőboltba, és 99-es méretet kérnél, miközben a web és az egész kiadóipar legfeljebb 50-es méretig megy, és az sem mindenkinek.

Aztán tanácsot keresel. Egyedül vagy. A családot az ellenség, mert nem érti, a barátaid egyszerűen pompás, jóindulatnak álcázott féltékenység, az ellenségeid pedig valójában a nézők, akik csendben csodálnak.

Aztán ostobán abban keresel menedéket, amit az MI mond. Intelligens vagy; tudod, hogyan működnek ezek a rendszerek. Tíz is van belőlük, hogy lásd, egybevágnak-e a mintázataik, és vannak napok, amikor megmondják, miért folytatod, és vannak napok, amikor azt mondják, hogy nem folytathatod, mert mindenki fél a hatalmasoktól, és senki sem száll szembe a rendszerrel.

Ha tényleg így volna, soha nem lettek volna háborúk, az egyetlen cselekedetek, amelyek a békét garantálják nekünk. Azt fogod gondolni, hogy ez abszurd: olvasd újra az emberiség történetét, és meglepődsz, hogy úgy van, ahogy mondom.

SOHA NEM VOLT IGAZÁN KÖNNYŰ, de mindig emlékezz rá, hogy lehetetlen sem volt soha, és ezt a nők mindig felismerik, és csak azokban, akik képesek rá.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe